

Aquaworld

Osztályunk a legmegnyerőbb március 15-ei ünnepély díját, azaz egy szabadnapot, az Aquaworldben töltötte el. Az újpest-központi találka után úgy siettünk az izgatottság miatt, hogy egy órával a csúszdák nyitása előtt értünk oda. Még egy sem üzemelt a szolgáltatások közül a babaúszást kivéve, de mi azon sajnos nem vehettünk részt. Egészen tízig, csak ültünk az élmény medencében, amiből egyelőre hiányzott az élmény, hiszem nem ment a bugyborékoltaló, sem a masszírozó vízszugár. Egyetlen szórakozásunk az úszómester-csaj stírolése volt.

Várakozásainknak megfelelően tízkor nyitottak a csúszdák. Örömtől mámorosan rohamoztuk meg az ufót, a fekete lyukat és a szivárványt. Lassan ráérezünk, hogyan kell használni a csúszópárnát, és nem akadunk el méterenként. Az ufóban keringtünk, néha összevártuk egymást, a kicsúszás pedig legtöbbször csak háttal sikerült. Tíz-tizenöt csúszás után új szórakozás után néztünk.

Szerencsénkre az ugrómedencében akkor ért véget a bűvároktatás, úgyhogy miénk volta terep. A tehetségesebbek mindenkit elkápráztattak akrobatikus mutatványaikkal. Előre hátra szaltók, fejesek, kézenállásból bedőlés és minden ami szem szájnak ingere. Mivel sokak ugrása köztük az enyém is csak próbálkozás volt, és gyakran minden esztétikát nélkülöző fájdalmas véget ér, az elején elkeseredtünk. De nem törtünk meg, mert meg akartuk mutatni az összes fürdőbe látogatónak, és természetesen egymásnak hogy ki a legény az ugródeszkán... sajnos ugródeszka az nem volt, csak egy beton kiszögellés, de a célnak tökéletesen megfelelt.

Ezután következett a barlang-csúszda. Ennek a csúszdának egy fontos tulajdonsága, hogy van a közepén egy kisebbmedence, ahol harmincan elférnek. Hát mi harmincan pont elfértünk ott, de csak addig, amíg mindenki odaért. Lassan összeálltunk egy láncba. Mit láncba igazi kígyóba. Hatalmas iramban kanyarogtunk lefelé, egészen a csobbanásig. A csobbanás után, mint egy tömegbaleset áldozatai hevertünk szerteszét, egymáson, a víz alatt és felett. Bár senkinek semmi baja nem esett, az úszómester óva intett minket még egy ilyen csúszástól. Erre mi fittyet hányva megismételtük még kétszer. Majd megsajnálva szegény úszómestert, aki elkeseredettségében már semmit nem tudott tenni, inkább odébbálltunk, mire ő is megkönnyebbült.

Még fél órát áztunk a jakuzziban, beszélgettünk, kipihentünk kalandjaink fáradalmát, majd elérkezett az indulás pillanata. Ez egy hosszan elnyújtott pillanat volt, mert Mátéval még tíz percen keresztül halásztuk ki az embereket a medencéből. Az öltözőben megismerkedtünk a fürdőruha centrifugával, majd a kijáratnál kapott gumicukrot rágcsáltuk a busznak álcázott villamosig.

Tárkányi Áron